

Centres d'Internament d'Estrangers: Una frontera invisible en el cor de les nostres ciutats

Dij, 11/07/2013 per La puntada

[La puntada](#)

Quim Pons, forma part de la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants.

En el moment que llegeixes aquestes línies, unes 2.500 persones es troben internades en els vuit Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) que es troben a l'estat espanyol. Es tracta de persones privades de llibertat pel fet de no disposar de permís de residència. No han comés cap delictes, tan sols una falta administrativa.

Però, ¿què són aquests centres? La llei ens parla "d'establiments tancats de caràcter no penitenciari" en el que es tanca persones que es troben al nostre país sense la necessària autorització administrativa de residència. Parlant clar, parlem de presons per a immigrants sense papers. Actualment a Espanya hi ha vuit centres d'internament: a Madrid, Barcelona, València, Múrcia, Algeciras, La Palma, Fuerteventura i Tenerife. L'internament és una mesura cautelar per tal de garantir que es portarà a terme l'ordre d'expulsió que ha decretat un jutge. L'única privació que s'hauria de donar en aquests centres és la de "llibertat ambulatoria", tanmateix, la realitat ens parla de moltes altres privacions que afecten a drets fonamentals de la persona.

¿Com s'arriba a un CIE? Segons la legislació vigent, l'internament en aquests centres s'hauria d'aplicar com a últim recurs i el mínim de temps possible, arribant a un màxim de 60 dies. Tanmateix, la praxi ens parla d'una altra realitat. Actualment s'està internant moltes persones sense tenir en compte les situacions personals de cada cas, provocant amb aquesta mala pràctica veritables drames humans. No oblidem que la sanció per falta administrativa d'estada irregular hauria de ser una multa, i en la majoria dels casos es resol amb una ordre d'expulsió. Segons la legislació vigent, no s'hauria de procedir a l'internament quan es tracta de persones que han tingut residència de llarga durada, persones

que estan rebent una prestació social, dones embarassades quan l'execució de l'expulsió pot posar en risc la salut de la mare o l'infant, persones amb malalties cròniques i persones amb menors al seu càrrec. Tanmateix, això no es compleix sempre i amb certa freqüència trobem persones internades en aquests supòsits. Aquesta mala pràctica d'ingressos, porta al fet que el 47% de les persones ingressades en els CIEs no siguin expulsades. Es a dir, s'estan internant moltes persones que mai no haurien d'haver entrat a un CIE! Aquest alt percentatge de persones que finalment no són expulsades, posa en entredit l'existència d'aquestes centres. ¿No es podrien considerar abans les circumstàncies personals de cada cas i així estalviar-nos tantes situacions de patiment innecessari? Cal denunciar que no s'apliqui el principi de proporcionalitat a l'hora d'aplicar la justícia en aquests casos.

¿Quina és la situació a l'interior dels CIEs? En traspasar les tanques d'aquests centres d'internament, el que es veu és el drama que viuen molts homes i dones. Paraules com desconcert, confusió, rebel·lió, desesperança, ruptura, trencament... expressen el l'estat de xoc psicològic que viuen aquestes persones i els seus familiars. Les condicions de vida en aquests centres són molt més dures que les que es donen en un centre penitenciari. Esdevenen una immensa sala d'espera on les hores es fan eternes. Amb un model de gestió policial, es donen tractes poc respectuosos per part d'alguns policies. L'angoixa de sentir-te separat bruscament dels teus éssers estimats i la tensió de no saber quan t'expulsaran, en qualsevol moment, sense previ avís; la por amb que viuen el sentir-se barrejats, de la nit al dia, amb interns amb antecedents penals; la manca d'informació i desatenció jurídica: ¿Per què sóc aquí? No sóc cap delinqüent!; les limitacions en l'atenció socio-sanitària, les dificultats de comunicar-se amb l'exterior... tot això crea en aquestes persones una situació difícil d'imaginar per als qui ens trobem a fora.

Per acabar, amb la presència d'aquests centres, s'està criminalitzant el rostre de la pobresa en les persones que es troben al nostre país sense l'autorització administrativa de residència. Des de fa més d'un any, s'ha endegat una campanya estatal que, mantenint en l'horitzó l'objectiu de tancar els CIEs, està lluitant per tal de millorar les condicions d'internament i la redacció d'un Reglament que vetlli pel respecte i exercici dels drets de les persones internades. Cal denunciar, però, la manca de voluntat política per tirar endavant aquest Reglament que fa més de tres anys que s'hauria d'haver aplicat.